Donec perficiam

Número 04 - Febrer 2021

Resultat Bicicletes

Elements repetitius
T'expliquem la nova edició del concurs

Xemeneies del Poblenou
L'autora ens explica com va fer la fotografia guanyadora

Tino Soriano
La vulgarització de la fotografia

Atrapa el Borbó. Suplement especial

Un indret on el vell esdevé bell

The suffering of light d'Alex Webb

"He ido a unirme con Ken, si tengo suerte". Kevin Carter

Buscant eines: Photopea

El món vist amb ulls de formiga

"La veritat és que aquí se'ns ha disparat molt la creativitat"

Edició digital. Com recuperar el color

El Foto Fòrum

"Jo ni tan sols estava present a l'hora del veredicte"

La meva foto del 2020

"Ningú ens diu quan hem de prémer el disparador"

35 dies en 35 mm

Novetat: la Lliga 2021

Fotografia de portada Jordi Mestrich (detall)

Índex

03. Editorial
04. Foto guanyadora Bicicletes
05. Estadístiques
11. Explica'ns-ho
12. El Foto Fòrum
13. Uns altres ulls ens mirem
15. Tot après, tot per aprendre
18. Te'n recordes?
19. I ara toca...
20. Has de conèixer
23. Una foto amb història
24. Fotografia social
26. Nous fotògrafs
30. La biblioteca
34. Ens pot ser útil
35. Macrofotografia
36. Edició digital
38. Un indret on el vell esdevé bell
51. La meva foto del 2020
59. Us vull ensenyar aquesta foto
60. 35 dies en 35mm
76. Les galeries dels socis i col·laboradors

Equip de redacció
Albert Menezo
Emma March
Esteve Gómez
Irene Julve
Joan Coll
Joan Masats
Jordi Casademont
Jordi Mestrich
José Sánchez
Juantxo Cueva
Marc Servitje
Miguel Martínez
Mònica Lop
Paco Monforte
Xavier Modamio

Pàgina web
Stephan Mandl

Correcció de textos
Judith Aranich

Estadístiques, maquetació i coordinació
Josep Maria March

Contacte
donec.perficiam.foto@gmail.com

El Poblenou, febrer 2021

Editorial
Tino Soriano

Hi ha un tema que sempre m'ha preocupat, potser perquè l'estimo, i aquest és la vulgarització de la fotografia.

Quan el treus, sovint els interlocutors et parlen, ufanosament, de la "democratització de la fotografia", però crec que amb aquesta comparació no posem en context el gran problema que tenim: es produeixen milions d'imatges cada minut i moltes no són més que bits buits. És això democràtic? I tant que sí. Qualsevol pot expressar la seva opinió mitjançant una andròmina que grava el que hi ha al davant. Seria com votar.

El problema és que aquests vots no van enlloc.

La majoria estan destinats a alimentar les xarxes i a tenir una vida efímera, sovint de menys d'un segon. Els que teniu un compte a Instagram, que imagino que sereu majoria, és fàcil que seguiu centenars, potser més d'un miler, de fotògrafs. Us heu aturat a pensar en quines condicions –i amb quina predisposició– GAUDEIXES (i ho escric amb majúscules) les fotografies que llisquen per la pantalla del telèfon, la tauleta o l'ordinador... i a quina velocitat es miren?

La resposta cadascú se l'ha d'aplicar, però el normal, quan segueixes molta gent, és que quan obres l'Insta, si no és a cada moment, tinguis com a mínim dos centenars de fotos noves esperant-te. Per descomptat que les voldries veure totes, ja que no saps, com la loteria, en quin moment apareixerà la grossa, aquella que justificarà la teva pacient exploració dins d'una muntanya de fotos, molt sovint irrellevants.

Particularment sempre he defensat que cal seguir un nombre limitat de fotògrafs. Primer, per entendre millor i molt més a fons la trajectòria dels teus referents. Com pensen, quines tècniques apliquen, quines són les claus del seu estil, què poden aportar a la teva formació, etc. Això també permet accedir a les entrevistes que hi ha a YouTube o a Vimeo o, particularment, m'encanta, a les biografies escrites de grans autors, com ara la d'en Xavier Miserachs, Helmut Newton o Robert Capa.

I, sobretot, per gaudir (sí que torno a parlar de gaudir) cada fotografia el temps que es mereix. Molt sovint, jo mateix, quan miro una imatge que m'agrada a Instagram, sempre passo a la següent amb la sensació que no li he dedicat el temps que es mereixia. Penso en les hores, o els dies, que l'autor ha dedicat fins a arribar a aconseguir-la i llavors tinc remordiments per no haver-me aturat una estona més a aplaudir, almenys mentalment, l'esforç de l'autor per comunicar-se amb mi. Avui en dia tot va de pressa, tot és ràpid i tenim molta abundància, si més no, d'imatges, però crec que no les païm amb el respecte degut.

Sí, s'ha democratitzat la fotografia, però ara hi ha centenars de milions de branquetes bloquejant la llum que impedeixen GAUDIR de les bones. La meva proposta és podar i ser més selectius amb el que escollim. Ah! I dedicar uns 30 segons a analitzar una imatge que ens agrada. Com fem a les exposicions o amb els llibres de fotografia.

Tino Soriano
www.tinosoriano.com
Fotògraf i autor de llibres com *Ayúdame a mirar, BanyoleSpeculum* o *CurArte*

El 1994 vaig assistir a una conferència sobre fotografia de viatges que Tino Soriano feia a la seu de Viatges l'Arc. Allà el vaig "descobrir"; no vaig tardar a comprar-me una de les primeres edicions del seu llibre *La fotografía en los viajes* i vaig començar a seguir la seva carrera.

Amb els anys, vaig transitar pels seus llibres i conferències, i per a mi es va convertir en un mite.

Mai havia parlat amb ell. Evidentment, no em coneixia i quan fa pocs dies em vaig atrevir (fa respecte dirigir-se a un mite) a demanar-li una col·laboració per a la nostra humil revista, la resposta va ser de total disposició a fer-ho, oferint tota mena de facilitats. Amb aquest gest, Tino Soriano demostra que, a part de ser un gran fotògraf, també és una gran persona.

Moltes gràcies, mestre.

Josep Maria March

Jordi Mestrich, guanyador concurs Bicicletes

Foto guanyadora concurs Bicicletes

Jordi Mestrich

36 vots

Joan Maria Rubió, Càmera Club Sabadell

"És partida, però no és avorrida. Potser sí que se li podria treure una mica d'aquesta simetria absoluta tallant-ne un centímetre a dalt o a baix. Aquestes simetries-mirall agraden a tothom, menys als puristes. Jo m'ho menjo quasi tot, però personalment sí que la tallaria una mica."

Resum (Total)

Edició			Tema	Fotos	Guanyador/a
2016	1		Rètols	15	Judith Aranich
	2		Vermell	18	Josep Torrent
	3		Bodegó d'objectes inanimats	17	Judith Aranich
2017	4		Balcons, finestres, portes	22	Judith Aranich / Josep Maria March
	5		Fotografia nocturna	26	Xavier Modamio
	6		Darrere/A través del vidre	26	Josep Maria March
	7		Ports de Barcelona	23	Josep Maria March
	8		Edició digital (foto única)	17	Xavier Modamio
2018	9		Arran de terra	26	Miguel Martínez / Josep Maria March
	10		Boira/Fum	26	Víctor Bigas
	11		Tres segons	17	Jaime Mediavilla
	12		Música i músics	21	Víctor Bigas
	13		Sota la pluja	18	Josep Maria March
2019	14		Trens i vies	26	Josep Maria March
	15		Ombres	24	Joan Buch
	16		Sortides i postes de sol	21	Jordi Mestrich
	17		Camins i senders	21	Jaime Mediavilla
	18		Escenes de carrer	27	Josep Maria March
2020	19		Escales	34	Klaudia Mandl
	20		Una flor	25	Jordi Mestrich
	21	Confinament	Copes i gots	16	Josep Maria March
	22		Paper higiènic o de cuina	21	Judith Aranich
	23		Pinces d'estendre la roba	29	Judith Aranich
	24		Espelmes	23	Jordi Casademont
	25		Llibres	26	Joan Masats
	26		Cartes de joc	25	Paco Monforte
	27		Gorres i barrets	21	Xavier Larrosa
	28		Fruites i verdures	24	Joan Buch / Paco Monforte
	29		Eines	21	Paco Monforte
	30		Tema lliure. Blanc i negre	21	Jordi Mestrich
			Tema lliure. Color	22	Joan Masats
	31		Mascaretes	18	Judith Aranich
	32		Estris de cuina	21	Paco Monforte
	33		La millor foto de l'estiu	26	Judith Aranich
	34		La Barceloneta	24	Paco Monforte
	35		Retrat amb llum natural	19	Judith Aranich / Xavier Larrosa
	36		Llums del barri	26	Joan Masats
2021	37		Xemeneies del Poblenou	30	Judith Aranich
	38		Bicicletes	41	Jordi Mestrich
	39		Repeticions	-	-
	40		Verd	-	-
	41		Des de dalt	-	-
	42		Parc Diagonal Mar	-	-
	43		Alegria	-	-
			Total	**904**	

Clicant -- AQUÍ -- pots veure totes les fotos

Participació (Total)

Soci/a	Participacions
Jordi Casademont	38
Martí Parés	38
Xavier Modamio	38
Josep Maria March	37
Manel Garcia	36
Jordi Amadó	35
Josep Cifre	35
Paco Monforte	34
Jaime Mediavilla	33
Miguel Martínez	32
Tomás Maté	31
Felip Dídac	29
Judith Aranich	28
Eduard Farriols	26
Pere Pi	25
Joan Buch	24
Joaquim Surribas	24
Antoni Daniel	23
Klaudia Mandl	23
Stephan Mandl	23
Joan Coll	20
Natxo López	20
Xavier Larrosa	20
Víctor Casanovas	17
José Antonio Torres	16
Jordi Mestrich	15
Víctor Bigas	15
Marie-Pierre Teuler	13
Joan Masats	11
Sania Jelic	11
Jordi Modamio	10
Josep Esparrell	10
Àngel Muñoz	9
Miquel Martínez	9
Miquel Jodas	7

Soci/a	Participacions
Jordi Urgel	6
Josep Torrent	6
Marc Servitje	6
Antoni Duaigües	5
Daniel Iglesias	5
Maite Mariano	5
Alfons Ferrer	4
Ferran Chaparro	4
José Ignacio García	4
Miquel Àngel Anguiano	4
Mònica Lop	4
Joan Villarrasa	3
José Antonio Sánchez	3
Mari Pla	3
Àngel Baiges	2
César Gálvez	2
Francesc Closa	2
Josep Grifol	2
Lluís Maluenda	2
Manuel Mazario	2
Adelina Bonet	1
Albert Saumel	1
Alicia González	1
Conchi López	1
Enric Riera	1
Eulàlia Masclans	1
Eva Capdevila	1
Inés Sánchez	1
Jesús Fernández	1
Manoli Poveda	1
Neus Sánchez	1
Pepa Edo	1
Pere Clarós	1
Thaïs Aspa	1

En aquesta edició han debutat

Adelina Bonet, Alicia González, Conchi López, Eva Capdevila, Manoli Poveda i Neus Sánchez

Benvingudes!

Un total de **69** socis/es han participat en les diferents edicions del Concurs.

Classificació (Bicicletes)

Autor/a	Vots	Lloc	Punts
Jordi Mestrich	36	1	5
Alicia González	27	2	4
Paco Monforte	26	3	3
Jordi Casademont	19	4	2
Eduard Farriols	18	5	1

Alicia González, 2a. classificada

41 socis/es han participat en l'edició Bicicletes, establint el millor registre de participació.

Classificació (Lliga 2021)

Autor/a	Punts	Participacions	Edicions guanyades	Coeficient punts/participació
Jordi Mestrich	8	2	1	4,00
Judith Aranich	5	2	1	2,50
Paco Monforte	5	2	0	2,50
Alicia González	4	1	0	4,00
Marc Servitje	4	1	0	4,00
Eduard Farriols	3	2	0	1,50
Joan Coll	3	2	0	1,50
Jordi Casademont	3	2	0	1,50
Josep Maria March	1	2	0	0,50
Joan Masats	1	2	0	0,50

Us presentem una novetat: la **Lliga 2021**.

Estarà formada per tots els concursos socials que amb data de convocatòria dins l'any 2021 (vegeu calendari).

Aquesta classificació s'estableix per incentivar la participació, sempre dins els paràmetres d'una competitivitat sana entre socis. Si algú, per la raó que sigui, no vol que el seu nom hi aparegui, que ens ho comuniqui i el retirarem.

Paco Monforte, 3a. classificada

Classificació (Total)

Autor/a	Punts	Participacions	Edicions guanyades	Coeficient punts/participació
Judith Aranich	74	28	9	2,64
Josep Maria March	63	37	8	1,70
Paco Monforte	59	34	5	1,74
Jordi Casademont	44	38	1	1,16
Jordi Mestrich	38	15	4	2,53
Víctor Bigas	30	15	2	2,00
Jaime Mediavilla	26	33	2	0,79
Xavier Larrosa	25	20	3	1,25
Miguel Martínez	25	32	1	0,78
Joan Buch	24	24	2	1,00
Joan Masats	22	11	3	2,00
Xavier Modamio	19	38	2	0,50
Eduard Farriols	17	26	0	0,65
Pere Pi	16	25	0	0,64
Felip Dídac	16	29	0	0,55
Martí Parés	15	38	0	0,39
Jordi Amadó	11	35	0	0,31
Klaudia Mandl	10	23	1	0,43
Sania Jelic	10	11	0	0,91
Joan Coll	8	20	0	0,40
Marc Servitje	7	6	0	1,17
Manel Garcia	7	36	0	0,19
Josep Esparrell	6	10	0	0,60
Stephan Mandl	6	23	0	0,26
Josep Cifre	6	35	0	0,17
Josep Torrent	5	6	1	0,83
Àngel Muñoz	5	9	0	0,56
Alicia González	4	1	0	4,00
Enric Riera	4	1	0	4,00
Thaïs Aspa	4	1	0	4,00
César Gálvez	4	2	0	2,00
José Antonio Sánchez	4	3	0	1,33
Alfons Ferrer	4	4	0	1,00
Joaquim Surribas	4	24	0	0,17
Tomás Maté	4	31	0	0,13
Natxo López	3	20	0	0,15
Daniel Iglesias	2	5	0	0,40
Jordi Urgel	2	6	0	0,33
Joan Villarrasa	1	3	0	0,33
Antoni Duaigües	1	5	0	0,20
Miquel Martínez	1	9	0	0,11
Víctor Casanovas	1	17	0	0,06

Segons publicació dels resultats a la pàgina web, s'assignen:
Primer classificat: 5 punts
Segon classificat: 4 punts
Tercer classificat: 3 punts
Quart classificat: 2 punts
Cinquè classificat: 1 punt

Aquesta classificació s'estableix per motivar i incentivar la participació quantitativa i qualitativa, sempre dins els paràmetres d'una competitivitat sana entre socis.

Si algú, per la raó que sigui, no vol que el seu nom hi aparegui, que ens ho comuniqui i el retirarem.

Jordi Casademont, 4a. classificada

Eduard Farriols, 5a. classificada

Explica'ns-ho

Judith Aranich, guanyadora de l'edició Xemeneies del Poblenou (gener 2021)

L'autora de la fotografia guanyadora de l'edició anterior ens explica com es va fer

D'entrada, poblenovina com soc de tota la vida i seguidora (sovint amb la càmera) de les transformacions del barri, el tema del concurs em semblava de molt interès. Lluny, molt lluny queda aquell *Manchester català*, denominació amb què es coneixia el Poblenou per la quantitat de fàbriques que en temps passats s'hi ubicaven.

He fotografiat en diverses ocasions les xemeneies que queden dempeus, i assajats diferents punts de vista, focals i enquadraments, les imatges que he obtingut han estat més aviat anodines. Amb motiu de la convocatòria, vaig intentar-ho de nou i el resultat no va ser gaire diferent, tret d'un dia, en què em vaig disposar a capturar la xemeneia de Can Folch.

Envoltada de blocs de pisos, la xemeneia és tot el que queda, avui dia, de Folch, Albiñana y Cía, una fàbrica fundada el 1882 que va ser destil·leria d'alcohols industrials, fàbrica de gel, i, al final, farinera i magatzem, fins que el 1987 va ser enderrocada.

Tot i el seu valor arquitectònic, la piqueta demolidora i les excavadores van arrasar sense contemplacions l'antic barri obrer d'Icària, amb totes les seves cases i fàbriques, per donar pas a la Vila Olímpica. Amb això es va perdre una importantíssima part del patrimoni industrial del barri, extremadament valuosa. Per sempre. Em pregunto sovint per què en l'època no es va valorar prou aquell potencial patrimonial. Ens queden les xemeneies com a testimonis silents d'aquells temps fabrils; són punts de referència i de memòria, sens dubte, però la majoria estan en soledat, descontextualitzades. I en el seu context ens podrien explicar moltes, moltíssimes coses més, del passat industrial del barri, de la seva (nostra) història.

Fet aquest apunt de record i lamentació, tornem a la foto. Des de la petita plaça dels jardins d'Atlanta, la xemeneia, de 54 metres d'alçària, es veia imponent, i vaig dedicar una bona estona a fer diferents preses. Després, vaig anar desplaçant-me pels voltants de la xemeneia: caminava i la mirava. Anava uns metres enllà i la tornava a mirar, observant allò que anava canviant. Ja a més distància, vaig veure un grup de palmeres. Esveltes, altes, com la xemeneia. Vaig fer l'associació mental: potser podria mirar d'integrar la xemeneia, que quedava al fons, en aquelles palmeres, amb l'efecte visual d'elements equidistants en un mateix pla. M'anava movent i provant diferents focals i enquadraments amb la càmera. Primer vaig fer una captura horitzontal, amb la xemeneia amb dues palmeres a banda i banda; després de diverses preses, vaig decidir simplificar la composició i realçar la verticalitat natural dels elements, que finalment serien tres, amb el protagonista al centre. Ben entrat el migdia i amb un cel poc atractiu, vaig determinar que la focal adequada seria de 50 mm i vaig decidir tornar-hi quan hi hagués millors condicions fotogràfiques.

El primer dia de l'any es va llevar lleugerament ventós, amb un cel una mica ennuvolat i clarianes, i vaig tornar al mateix punt amb l'objectiu fix de 50 mm. Ja hi anava amb la idea d'allò que tenia la intenció de transmetre: per una banda, les similituds entre els tres elements: verticalitat, esveltesa, altura; per l'altra, el contrast: dos elements vegetals, vius, en moviment –present–, emmarcant-ne un altre, industrial, històric, estàtic –passat–. El meu propòsit era emfasitzar aquesta integració, així que vaig convertir la imatge a blanc i negre, homogeneïtzant els elements i donant més rellevància a formes i textures, i vaig posar el títol de *Mimetisme* a la que ha estat la meva primera fotografia del 2021.

En aquesta edició trobareu les fotos guanyadores i un resum estadístic dels resultats de l'últim concurs mensual (Bicicletes), així com una visió més profunda i relaxada de l'anterior (Xemeneies del Poblenou).

El Foto Fòrum

Jordi Casademont

Altres fotos presentades al concurs: comentaris i suggeriments

Del concurs Xemeneies del Poblenou he de triar les dues fotos amb menys puntuació per suggerir als autors idees o millores, sempre des del meu punt de vista.

La primera que comento és la de Stephan Mandl, *Xemeneia empaquetada*. Tal com diu Joan Maria Rubió, la foto té molta informació: grues, arbres, una tanca, contenidors de colors... El format de la foto és quadrat. Quines modificacions he fet? He enquadrat la foto a un format vertical: les xemeneies són un element arquitectònic llarguerut. També he retallat un bon tros de la part dreta i esquerra de la foto per centrar la xemeneia i eliminar els contenidors de la part dreta. Fent això, la xemeneia ha quedat emmarcada amb la tanca de la part inferior, un arbre a l'esquerra i un pal de la llum per la dreta. Com que estava utilitzant Photoshop, he aplicat a la imatge una transformació de l'escala, una esbiaixada i una distorsió, a fi de donar més importància al tema del concurs, la xemeneia.

La segona fotografia és la de José Antonio Torres, *Les altres xemeneies*, títol molt encertat. L'autor no fotografia la clàssica xemeneia, sinó que ens mostra una de les xemeneies actuals, feta de tubs de metall. El conjunt de la imatge té moltíssima informació: un pati amb una il·luminació càlida que surt d'una finestra i es projecta a terra; en segon terme, una paret blanca, perfectament il·luminada, amb dos testos; en tercer terme, uns edificis alts, un d'ells verd, amb una finestra amb llum; al fons, uns arbres i un edifici molt il·luminat, i al final, sobre el quadrant de la dreta, la xemeneia. Hem fet un recorregut per tota la fotografia, que per cert, està perfectament feta; és un molt bon paisatge urbà nocturn, però no era el tema.
Què he fet? Possiblement destrossar-la, però aquí va la meva proposta. L'he invertit per obligar l'espectador a centrar la vista sobre la xemeneia, ja que a la part esquerra no hi ha res; he fet una reserva per poder desenfocar el fons, convertint-lo a blanc i negre i així destacar la xemeneia. Per últim, he retallat per la dreta i l'esquerra, situant la xemeneia gairebé en el centre de la imatge. Crec que tots aquests retocs destaquen la xemeneia, que era el tema del concurs, però insisteixo: és una molt bona fotografia de paisatge urbà nocturn.

Tot això no és més que una opinió personal, espero que ningú se senti molest.

Visca la fotografia!

Uns altres ulls ens miren

Joves relacionats amb el món de la imatge escullen cada mes una foto del concurs i ens expliquen per què l'han triat

Albert Menezo

22 anys
Esquerra de l'Eixample (Barcelona)
Estudiant del Màster en Direcció de Fotografia a l'ESCAC

Ha triat la foto de Joan Coll

He escollit aquesta fotografia perquè em va cridar l'atenció la decisió de subexposar la xemeneia i la fàbrica, elements principals en la imatge. Al fer això s'aconsegueix una relació de contrast entre el protagonista i el fons en què la xemeneia està aproximadament 2 *stops* per sota. Aquesta diferència fa que només puguem veure el relleu de l'edifici i que aquest destaqui respecte a la resta de la imatge.

A tot això també vull comentar que la imatge potser sembla una mica subexposada (no només a la fàbrica, sinó el conjunt), fet que crec que es deu a l'edició que s'ha fet. La idea de subexposar per obtenir poca informació als negres, fent-los més "purs", i que les altes llums estiguin ben exposades em sembla molt encertada, ja que és l'estil de fotografia que jo acostumo a realitzar. El problema crec que ve donat en la forma en la qual s'ha editat la imatge. Els negres estan molt ben aconseguits i les altes llums estan ben conservades, però crec que s'hauria de pujar una mica l'exposició general perquè destaqui més l'ombra de la xemeneia respecte al fons.

Emma March

18 anys
El Poblenou (Barcelona)
Estudiant de Direcció Cinematògrafica

Ha triat la foto de Judith Aranich

Només veure-la vaig dir: "aquesta!". És una foto que des del primer moment em va cridar positivament l'atenció. Però ara que m'aturo a reflexionar detingudament sobre ella, em té molt confosa i m'encanta! M'he hagut de trencar el cap per poder saber què és això que em crida l'atenció, perquè no sé: és una sensació de "wow!" però un "wow" no descriu el perquè ni el què. Així que després de rumiar una estona, aquesta és la meva conclusió del perquè em té captivada.

Primer de tot, el fet de combinar "natura" (les palmeres) amb la industrialització (la xemeneia) marca un abans i un després a la foto, aporta un canvi de textures i elements interessants. Tornem al de sempre: l'home imita la natura i en aquesta Imatge es veu perfectament. Una altra extracció podria ser que la natura sempre supera l'home. La natura és lliure; aquí les palmeres tenen moviment, cosa que aporta "humanitat", no queda igual quelcom estàtic que en moviment. En canvi, tot el creat per l'home, en aquest cas, la xemeneia, és rígid, sense vida, antinatural.

Un cop expressats aquests pensaments que em transmet la imatge, encara trobo més fascinant l'enquadrament de la foto, amb les palmeres rodejant la xemeneia. També he de dir que trobo molt correcte l'angle de la foto, tallant per baix, no mostrar l'inici però deixar aire una miqueta per les bandes i la part superior.

Finalment, he de comentar que trobo molt interessant l'elecció de no usar el color: amb el blanc i negre obté un cert misteri perquè els colors de les palmeres acaben tenint un to similar al de la xemeneia i ho trobo molt encertat.

Esteve Gómez

19 anys
Sant Andreu (Barcelona)
Estudiant de Comunicació Audiovisual

Ha triat la foto de Marc Servitje

Conec bastant bé aquest espai, coses de ser estudiant de la UPF. Tot i això, aconsegueix una perspectiva bastant única i original, i té un efecte interessant en els edificis: els fa semblar més alts i imponents.

Trobo interessant aquest efecte perquè és el lloc on estudio Comunicació Audiovisual. I allà també hi ha desenes de joves que també estudien i es volen dedicar al mateix que jo. No considero els meus companys competència; em pregunto si podré aconseguir els objectius que m'he marcat o no aconseguiré destacar en el que desitjo.

Així és com veig la universitat. Un espai amb edificis enormes, on jo em sento petit en comparació.

Però, seguint aquesta metàfora estranya, entre els núvols grisos i blancs hi ha un forat de cel blau. Això vol dir que hi ha esperança? Podré dedicar-me al que vull? Això espero.

Fotoclips
The dig (La excavación)
Six feet under (A dos metros bajo tierra)

Xiuxiuejos
Al proper número estrenarem una nova secció dedicada a entrevistes.
Se'n farà càrrec el nostre company **Jordi Mestrich**, i ho farà per la porta gran entrevistant **Tino Soriano**, que no s'estalviarà alguna pregunta sobre el Fotoclub.

A Flickr
Sembla que els maniquins estan de moda.
Escaparates ("Posado permanente") de **Tomás Maté**
El nostre lema és: més humans que els humans de **Josep Maria March**

Can Ricart. La destrucció del patrimoni industrial del Poblenou de **Jordi Casademont**

Tot après, tot per aprendre

Joan Masats

Espai dedicat a comentar aspectes de la fotografia que sempre cal recordar o aprendre

Més de mil paraules

Més de mil paraules... a la vida tenim moltes maneres d'expressar-nos. Una forma molt important és la literatura i si alguna cosa s'hi assembla és la fotografia, que podríem definir perfectament com a literatura gràfica. La fotografia, a més a més, té l'avantatge de poder-nos entendre sense parlar el mateix idioma i, al mateix temps, molt més ràpid que un text.

Al llenguatge escrit tenim oracions simples i compostes, igual que en fotografia. Al grup de fotos simples podríem posar les imatges familiars o particulars, ja que a través d'elles intentem expressar una lectura de poques paraules. Però si el que volem és incloure-hi més referències, llavors usaríem una foto composta. És molt fàcil: si jo et mostro un retrat del meu fill rient, ràpidament entendràs que està feliç, però si el que vull és mostrar-te per què està content, llavors necessito tenir una foto amb més "paraules" com, per exemple, que a la foto es vegi la seva bicicleta nova i de color vermell.

A cada fotografia hi ha un equilibri entre la composició i el disparament. La composició en fotografia es defineix com l'ordre harmònic d'elements dins d'un enquadrament perquè l'espectador concentri la seva atenció en un determinat punt. Respecte al disparament, Cartier Bresson ho expressava com el *moment decisiu*. I aquest, amics lectors, és el que turmenta els fotògrafs: el moment oportú en què s'ha de disparar.

Ningú ens diu quan hem de prémer el disparador, per la qual cosa és el nostre instint el que determina activar el dit. I és aquest moment, juntament amb l'enquadrament, aquest equilibri dels dos factors, allò que fa diferenciar-nos d'altres fotògrafs.

Quan algú es col·loca darrere d'una càmera és com un escriptor davant del seu ordinador: les històries a explicar són moltes i les podem explicar de diferents maneres. A vegades podem influenciar el "lector", depenent de com fem la foto; a vegades no. Això no és ni bo ni dolent, perquè sempre depèn del propòsit que perseguim.

De la mateixa manera que vam triar el nostre escriptor preferit, també hem d'escollir el nostre fotògraf favorit. Ell serà el que més fiabilitat ens infondrà quan llegim les seves fotos i, a través d'elles, traurem les nostres conclusions.

En aquest món no hi ha un sol color ni una sola realitat... i és molt bo, per als que no sabem escriure, tenir altres maneres d'expressar-nos –com en el nostre cas– a través de la fotografia.

Aquí un deixo uns exemples de fotos simples, compostes i d'altres per poder entendre millor com pot ser de diferent la lectura que fem d'una imatge.

Simple

Composta

Tot après, tot per aprendre

Joan Masats

Simple

Composta

Dona, Beirut

Dona, Beirut

Tot après, tot per aprendre
Joan Masats

Beirut

Beirut

Per a mi, una foto perfecta és aquella que...

Marc Servitje
"La que a mi m'agrada molt i a la resta, com a mínim, una mica."

Miquel Jodas
"És la que tu i només tu creus que és perfecta, perquè hi ha tantes opinions com ulls que l'estan mirant."

Jordi Mestrich
"... a més d'obtenir un bon resultat, vaig poder gaudir del moment en fer-la."

Alfons Piñero
"La que em fa parar a mirar-la."

Jaime Mediavilla
"A mí lo primero es que me llame la atención y que mirándola me atraiga el ingenio creativo, la técnica y el mensaje del autor."

Te'n recordes?

Klaudia Mandl

Recordem fotos guanyadores d'anteriors edicions de la mà dels seus autors

19a edició: Escales (2020) - Klaudia Mandl - Classificada en primer lloc

Aquest concurs social va ser l'últim en què els resultats es van presentar presencialment abans de la pandèmia. Jo ni tan sols estava present a l'hora del veredicte al Casal de Barri del Poblenou, cosa que vaig lamentar després, perquè els socis del Fotoclub no s'han pogut reunir des de llavors. Quan el meu marit va tornar a casa i em va comunicar el resultat, no m'ho podia creure: era la primera vegada que guanyava un concurs social, n'estava molt satisfeta!

Les escales com a element arquitectònic són un motiu freqüent en molts fotògrafs; jo no soc una excepció, en tinc força fotos. Vaig seleccionar aquesta foto d'arxiu de 2018, feta al Grand Palais, seu del Museu de Belles Arts de la ciutat de París. Tot i que el palau té una monumental escala principal, una petita escala secundària em va cridar l'atenció.

La dificultat fotogràfica es basava exactament en l'estretor de la caixa d'escala. Al principi vaig mantenir la càmera a l'altura dels ulls, però no vaig aconseguir incloure tota l'escala a la imatge, fins que vaig decidir canviar el punt de vista per obtenir un efecte de picat. Després de diversos intents on només es podien veure parts de les escales o on hi havia els meus peus a la imatge, vaig agafar la càmera el més amunt possible per sobre del cap i vaig disparar moltes vegades, sense veure'n el resultat directament.

La foto guanyadora la vaig seleccionar perquè conté tots els elements desitjats: el cargol, el passamà, i uns esglaons sencers. M'hauria agradat fotografiar més esglaons, però no era possible degut a les limitacions de la meva càmera, sobretot el gran angular restringit. Al final la columna central és el punt focal principal on totes les línies condueixen i, per tant, ocupa la major part de la imatge, però hi ha prou graons visibles per imaginar la resta de l'escala.

Detalls tècnics
Càmera: Sony Cyber-Shot DSC-HX90V
Distància focal: 4.3 mm (equivalent a 24 mm)
Exposició: f/3.5, 1/30 s, ISO-1250

I ara toca...

Miguel Matínez

Presentació de la nova convocatòria

39a edició: Repeticions: l'efecte *pattern*

La repetició d'objectes, el que s'anomena *patrons* o *efecte pattern*, és una tècnica àmpliament present en les arts visuals la qual, mitjançant un conjunt d'objectes o un joc de volums, ens permet conformar una imatge harmoniosa. Utilitzar-la és una bona oportunitat per concentrar la nostra ment en aspectes com les formes, les línies i, en definitiva, la composició, i permet no només compondre de forma efectiva, sinó també donar ritme a les fotografies.

De patrons n'hi ha a tot arreu. La recerca de patrons és una manera molt efectiva d'agilitzar el nostre ull com a fotògrafs, i es poden trobar en multitud de llocs, tant en la naturalesa (flors, fulles, animals) com en entorns artificials, sobretot en l'arquitectura: finestres, teulades, maons, etc.

Es tracta d'una successió de formes que es repeteixen en el quadre, és a dir, un patró que segueix un ritme determinat. Aquest ritme pot ser **uniforme** (quan la mateixa figura es repeteix), **altern** (quan una sèrie de dues o més figures s'alternen), **lineal** (quan l'element que es repeteix són línies), **radial** (quan comença per un punt central i s'expandeix des d'aquí).

Però la fotografia de patrons té el risc de resultar avorrida i monòtona si no s'inclou algun factor de ruptura. Per evitar-ho, es pot **emfatitzar el patró** utilitzat omplint el quadre completament, o bé, **trencar el ritme**, introduint en la composició un element "aliè" que afegeixi interès a la fotografia: color, forma, diferent enfocament, superposició de diversos patrons, introducció de figures humanes, etc.

Per participar en el concurs mensual Repeticions, corresponent al mes de març, caldrà presentar una fotografia amb aquesta temàtica mitjançant la pàgina web del Fotoclub Poblenou, tot seguint les normes i les dates previstes al calendari d'activitats. S'admetran fotos d'arxiu, malgrat que es recomana presentar fotos fetes a propòsit del concurs.

Bona sort!

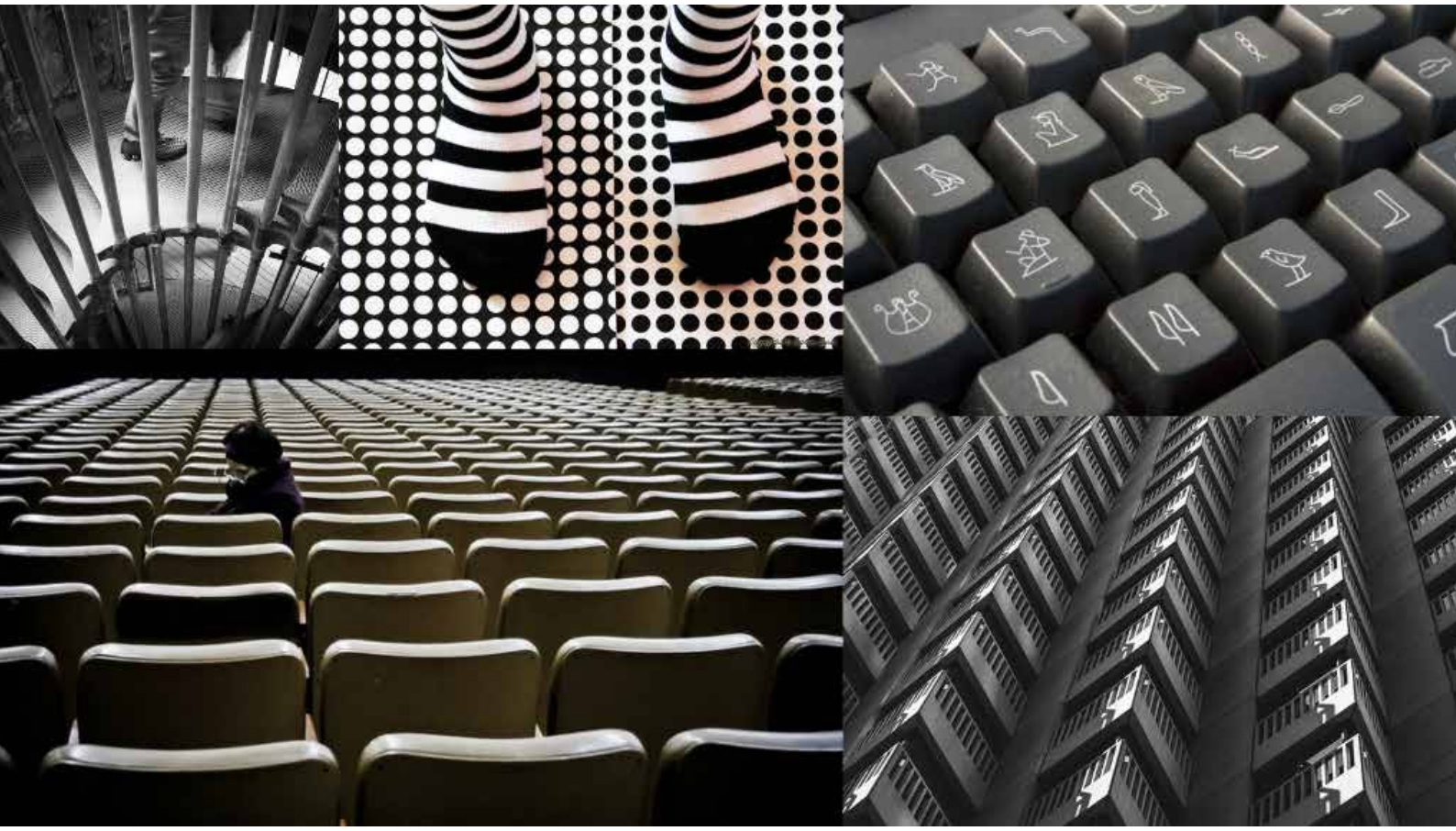

Has de conèixer Cristina García Rodero

Paco Monforte

Ens recomana un del seus fotògrafs preferits

Cristina García Rodero

Professió i activitat

Cristina García Rodero és una fotògrafa espanyola, nascuda a Puertollano (Ciudad Real) el 1949, llicenciada en Belles Arts per la Universitat Complutense de Madrid.

Tot i que es dedica principalment a la docència, el 1973 rep una beca per fotografiar costums i festes per tot Espanya, i es dedica a documentar festes populars, tradicionals, religioses i paganes, tant a la península com a l'Europa mediterrània. Aquesta activitat va donar-li com a fruit el seu llibre *Espanya oculta*, publicat el 1989, i va guanyar el premi Llibre de l'Any al Festival de Fotografia d'Arles.

El 2005 entra a formar part de l'Agència Magnum, convertint-se en la primera fotògrafa de nacionalitat espanyola a aconseguir-ho, i en l'actualitat comparteix aquest mèrit amb la fotògrafa Cristina de Middel.

En els últims anys, García Rodero ha viatjat pel món a la recerca i documentació d'altres cultures amb tradicions particulars, i ha estat cridada per la UNESCO, a fi de registrar les activitats de l'entitat.

Cristina García Rodero

Tècnica i estil

García Rodero fa servir habitualment el blanc i negre per remarcar l'aspecte social i psicològic, amb el resultat d'imatges dramàtiques i de molta força. El treball de l'autora descriu d'una manera molt plàstica situacions socials quotidianes, rituals i de folklore, allunyant-se de l'exotisme.

La seva personalitat i exquisida sensibilitat, recolzades en una dedicació intensa al llarg del temps, fan que les seves fotografies desprenguin una força colpidora, sense caure en l'exhibicionisme ni l'artifici.

L'autora comenta en un article: "Vaig tractar de fotografiar l'ànima misteriosa, vertadera i màgica de l'Espanya popular en tota la seva passió, amor, humor, tendresa, ràbia, dolor, en tota la seva veritat; i els moments més plens i intensos en la vida d'aquests personatges tan senzills com irresistibles, amb tota la seva força interior."

Obra

Ha realitzat nombroses exposicions, tant individuals com col·lectives, en diferents països. La seva primera exposició la va realitzar a Mèxic amb el títol de "Festes tradicionals a Espanya", i la seva exposició titulada "Espanya oculta" ha recorregut múltiples espais.

El 1996 rep el Premi Nacional de Fotografia concedit pel Ministeri de Cultura a Madrid. La seva obra forma part de diverses col·leccions permanents, al Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia, a Madrid; a l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM), a València, i al Museum of Fine Arts de Houston, entre d'altres.

Enllaços d'interès

https://www.rtve.es/television/20140114/alma-dormida-cristina-garcia-rodero/848601.shtml
https://pro.magnumphotos.com/C.aspx?VP3=CMS3&VF=MAGO31_10_VForm&ERID=24KL53Z0AE
https://es.wikipedia.org/wiki/Cristina_Garc%C3%ADa_Rodero
https://www.youtube.com/watch?v=IqKObfNzoBQ

Has de conèixer Cristina García Rodero

Paco Monforte

Una foto amb història

Irene Julve

Fotografia, Poblenou i història

Ara fa 64 anys, el febrer del 1957, el bisbe Modrego va beneir la primera pedra de l'església de Sant Bernat Calbó. Abans de la construcció de l'església hi havia unes finques d'habitatges de dues plantes, on vivien unes deu famílies. L'any 1952 l'Ajuntament va aprovar un pla que destinava els terrenys a la construcció d'un edifici públic, però el capellà de la parròquia de Sant Bernat Calbó, situada llavors al carrer Wad-Ras 206, va fer arribar la petició a l'Ajuntament perquè substituís l'edifici públic per una nova parròquia.

Va ser així com el març del 1956 el Bisbat de Barcelona va comprar les finques per 300.000 pessetes a la seva propietària i al juliol del mateix any l'Ajuntament va aprovar la construcció de la parròquia.
Ara fa set anys la història es va repetir, però a la inversa. La degradació de l'església recomanava el seu enderrocament, ja que la seva recuperació no era viable. L'Arquebisbat va cedir els terrenys a la Congregació de l'Anyell, que volien fer-hi un monestir. La forta oposició dels veïns que reclamaven l'espai com a equipament públic i una gran plaça al nucli antic del Poblenou va fer desistir les monges i l'Ajuntament va acabar comprant el terreny per ampliar l'escola La Mar Bella.

A Donec perficiam ens agradaria molt comptar amb les vostres opinions, comentaris, idees i suggeriments.

Teniu dos canals per fer-ho: correu i Fòrum (només socis/es)

Fotografia social

José Antonio Sánchez

¿Pueden las imágenes cambiar el mundo en el que vivimos?

¿Sabemos preguntarnos qué hay tras una fotografía?

Si hablamos de Kevin Carter, algunos lo conocerán; si hablamos del Club del Bang Bang, otros, quizás. Pero si hacemos una relación buitre y niña, más de uno dirá: "Sí, aquella foto donde un buitre esperaba a que una niña muriese para comérsela."

Pues bien, siempre es interesante no quedarnos simplemente con lo que vemos en una fotografía, sino con lo que podemos encontrar tras de ella.

Kevin Carter junto a Greg Marinovich, Ken Oosterbroek y Joao Silva formaban un grupo muy particular de jóvenes fotoperiodistas que, en los años noventa, denunciaron los crímenes del régimen del *apartheid* en Sudáfrica. Su nombre lo adoptaron después de que una revista los llamase "Los paparazzi del Bang Bang" (tiroteos), en modo irónico, por su aproximación al peligro real, ya que trabajaban en zonas donde solo ellos eran capaces de hacerlo, y cambiaron *paparazzi* por club: El Club del Bang Bang.

En aquellos años, los zulúes separatistas de Inkatha se enfrentaban al Congreso Nacional Africano de Mandela. Lo cierto es que los zulúes, junto a mercenarios extranjeros, apoyados por el gobierno supremacista blanco, realizaban completas masacres entre la población negra. El gobierno sudafricano utilizaba esta situación de "enfrentamientos tribales" para su dominación sobre dicha población, ya que ésta era incapaz de autogobernarse.

Volviendo a la fotografía que estudiamos, ésta se realizó en Sudán, en 1993. ¿Pero en qué situación se encontraba ese país? La historia de Sudán es muy compleja, pero recordemos algunos datos clave.

Sudán fue colonia inglesa hasta 1956. Tras años en conflicto, guerras civiles y golpes de estado, en 1983 se decretó la ley islámica, la *sharía*, para todo el país. Con esto se anulaba la región autónoma del sur, se daba más poder político a los fundamentalistas islámicos y, de paso, se controlaba toda la producción de los campos petrolíferos, lo que conllevó una segunda guerra civil entre el norte, de mayoría musulmana, y el sur, mayoritariamente cristiana. La guerra civil, plagada de violaciones de los derechos humanos –incluyendo la utilización de niños soldados y esclavas sexuales, asesinatos en masa y miles de desplazados–, junto a devastadoras épocas de sequía, produjo la crisis de hambruna más grave de la historia de África del Sur.

Según las primeras versiones de la historia de esta fotografía, Kevin Carter se encontraba en un poblado cuando vio a una niña que parecía moribunda, y, a su lado, un buitre esperando su final. Carter hizo su fotografía, espantó al buitre y siguió su camino, abandonando a la niña a su suerte.

Esta fotografía fue publicada por el *New York Times*, lo que valió el premio Pulitzer a Kevin Carter. El pie de foto decía: "*En una medida destinada a aplacar a Occidente, el gobierno sudanés está abriendo partes del sur del país, asolado por la hambruna a las operaciones de socorro, pero para algunos podría ser demasiado tarde. Una niña pequeña, debilitada por el hambre, se derrumbó recientemente a lo largo del camino hacia un centro de alimentación en Ayod. Cerca, un buitre esperaba*". Y ahí empezó su calvario. Carter fue duramente censurado por haberse aprovechado de las circunstancias de esa niña, sin haber hecho nada por ella.

Después del Pulitzer, abandonó el fotoperiodismo de guerra para dedicarse a la fotografía de naturaleza, pero las críticas no cesaban. Además de esta presión, un golpe muy duro para él fue la muerte de su gran amigo y compañero Ken Oosterbroek durante un tiroteo en Johannesburgo, en 1994. Ese mismo año, Kevin Carter, a los 33 años, se suicidó.

Y ahora, una aproximación a la verdad

Joao Silva y Kevin Carter viajaban a Sudán junto a una delegación de las Naciones Unidas. En este vuelo se realizó una escala para dejar comida en una estación de aprovisionamiento, lo que aprovecharon Silva y Carter para hacer algunas fotografías. Y es importante recordar que fue en una estación de auxilio donde se encontraban los habitantes del poblado y cooperantes.

Carter se dedicó a retratar a los niños que se encontraban solos mientras sus madres recogían el grano de la ONU, y en ese momento vio a un niño recostado y, a lo lejos, un buitre posado, lo que hizo que los encuadrase juntos para hacer la fotografía.

Por lo tanto, ni el niño estaba moribundo –sí con malnutrición severa–, ni el buitre esperaba su muerte para devorarlo. Lo más posible es que el buitre buscase comida en los estercoleros de la zona, o quizás las heces del niño. Además, es más que probable que se encontrase más alejado de lo que a simple vista parece, ya que con un gran teleobjetivo, ópticamente, las distancias entre diferentes planos se acortan, dando la percepción visual de que el buitre y el niño estuvieran más próximos entre sí. El niño (que no niña, según las primeras versiones, aunque esto es indiferente) de nuestra historia se llamaba Kong Nyong, y murió de fiebres en 2007.

Se dice que Carter se suicidó debido a las presiones y al dolor por la muerte de su gran amigo Ken, pero las personas que lo conocían bien cuentan que este final, mucho antes de hacer esta fotografía, la sufría ya en su mente. Su adicción a las drogas también le atormentaba y fue acumulando problemas en su profesión.

A pesar de las acusaciones hacia Kevin Carter, su foto fue utilizada por todos los medios posibles para denunciar el hambre en África, sobretodo en los años noventa. El mundo, con su ética, condenó a un fotógrafo que hizo una fotografía que probablemente salvó muchas vidas.

Cada uno de nosotros podemos pensar en qué haríamos en una situación como esta. Pero creo que sería mucho más importante reflexionar sobre dónde se construyen las armas que se utilizan en estas guerras, qué países se benefician de este comercio armamentístico, o qué petroleras se llevan las riquezas de estos países "pobres, subdesarrollados y en guerras fratricidas", mientras su población sigue muriendo de hambre.

Ésta es parte de su nota de suicidio: "*Estoy deprimido, sin teléfono, sin dinero para el alquiler, sin dinero para la manutención de mis hijos, dinero para las deudas. Estoy atormentado por los recuerdos vívidos de los asesinatos y los cadáveres y la ira y el dolor, del morir del hambre o los niños heridos, de los locos del gatillo fácil, a menudo de la policía, de los asesinos verdugos. He ido a unirme con Ken, si tengo suerte*". KC.

Kevin Carter

Nous fotògrafs
Mònica Lop

Les experiències de l'aprenentatge

Doncs hi havia vacances de Nadal, però els nostres profes no ens han deixat abaixar la guàrdia i, en comptes de donar pausa al curs, ens van posar força deures. El 20 de desembre ens van deixar anar tota la llista de feines per fer i entregar abans de l'11 de gener.

1 - Exercici de repàs: foto amb objecte relacionat amb el Nadal on al fons aparegui l'efecte *bokeh*
No ens ha sigut fàcil d'aconseguir, i encara hi ha algun dubte de si està prou desenfocada la llum i si es considera efecte *bokeh*.

Mònica Lop

Neus Sánchez

2 - Foto que segueixi la regla de l'espai negatiu
Doncs també ens sorgeixen dubtes d'on situar perfectament l'objecte que volem destacar.

Adelina Bonet

Pere Clarós

3 - Foto amb l'aplicació clara de la regla dels terços
Dividim la fotografia en tres parts, tant en vertical com horitzontal; els quatre punts on es creuen les línies de divisió és on hem de col·locar l'element a destacar, ho intentem…

Neus Sánchez

Adelina Bonet

4 - Foto en què es treballin les tres dimensions
Treballant que es vegi una foto amb profunditat, amb un pla principal enfocat.

Mònica Lop

Adelina Bonet

5 - Foto que tingui un emmarcat natural
Sembla fàcil, però de dubtes n'han sortit: fins a quin punt s'ha d'emmarcar? Tots els costats de l'objecte?

Maite Mariano

Ines Sánchez

Doncs com a bons alumnes, vam fer tots els deures i el dilluns 11 de gener tot estava presentat i a punt per fer la nostra xerradeta a les 20.00 h.

De seguida nova feina fotogràfica per a la setmana: no podem perdre ritme!

El *profe* proposa **reflexos**, però no així de simple: hi ha d'haver un objecte principal addicional, un estri de cuina.

La veritat és que aquí se'ns ha disparat molt la creativitat: per fer el reflex hem utilitzat de base miralls, la vitroceràmica, *tablets*, la tele, safata metàl·lica… I el dia que presentàvem semblava una carrera, cada foto era un "corre, corre que cada vegada se'm posa més difícil". Particularment m'ho vaig passar molt bé amb aquesta activitat.

Àngel Baiges

Mònica Lop

Adelina Bonet

Manoli Poveda

Rut Terol

La biblioteca

Jordi Mestrich

"No fem una fotografia només amb la càmera. L'acte de fotografiar va acompanyat de tots els llibres que hem llegit, les pel·lícules que hem vist, la música que hem escoltat, les persones que hem estimat." (Ansel Adams)

***The suffering of light* d'Alex Webb**

Alex Webb és un autor l'obra del qual em va començar a fascinar fa molt poc temps. Malgrat tractar-se de tot un referent i un fotògraf que podríem definir com a mestre de mestres i que ha influenciat moltíssims fotògrafs dins del documentalisme, he d'admetre que la primera vegada que vaig veure les seves imatges aquestes no em varen dir gaire res, si més no, res d'especial.

¿Serà perquè jo soc més aviat un fotògraf de l'escola paisatgista, posem per exemple d'Ansel Adams, en què s'acostumen a predeterminar i planificar molt les escenes, allunyat de la fotografia de carrer i que deixa de banda allò de l'instant decisiu?

Recordo concretament la primera vegada que vaig veure una fotografia seva: la coneguda imatge d'uns homes de color d'Haití, fumant en un bar a Grenada… Al començament em va deixar força indiferent.

Grenada. Gouyave. Bar - (1979) © Alex Webb

Però recentment tot ha canviat, i ho ha fet d'una forma radical. De sobte, les seves imatges em semblaven especials, sublims, d'una subtilesa brutal… De sobte, vaig començar a percebre jocs magistrals d'ombres, combinacions de colors complementaris, composicions curosament escollides, atmosferes misterioses, intrigants, addictives…

Però què és allò que fa que les seves fotografies siguin tan captivadores? Què serà allò que fa fer el "clic"? Serà potser la distribució teatral dels personatges dins de l'enquadrament? La fragmentació i la possibilitat de trobar diverses fotos dins de la mateixa foto? La potència dels eixos rectes i diagonals que et fan recórrer la imatge fins als marges, la presència recurrent de triangulacions i formes bàsiques com els rectangles?

Per què abans aquest autor no em deia res i ara m'ho diu tot? Es tracta de la meva evolució com a fotògraf? O, inconscientment, m'he deixat influenciar per la crítica i la seva popularitat?

Com veieu, aquest autor em genera més preguntes que respostes, però el que sé del cert és que m'ha captivat d'una manera poderosa.

Com ho deu fer per trobar tants instants decisius i, a la vegada, poder compondre el conjunt amb tanta harmonia? Es tracta d'una qüestió de perseverança, d'estadística? Com més fotos fa, més possibilitats té de destriar-ne les bones? És un do innat? Deixeu-me també ser fins i tot una mica malpensat: contractarà potser els protagonistes de les seves imatges perquè facin de figurants?

Soc dels que penso que sovint les fotos dels grans fotògrafs es mitifiquen i se'ls atribueixen voluntats i mèrits que a vegades són fruit també de l'atzar, però, aleshores, com ho farà aquest autor per aconseguir aquesta constant en totes les seves imatges?

Arribo a la petitíssima conclusió que probablement el nostre cervell se senti atret per les imatges desconcertants, aquelles que inicialment ens generen sorpresa o confusió en una mena de joc o d'autorepte per provar d'entendre-les. Quelcom semblant podria succeir amb les ombres: la foscor és allò que amaga el que hi ha darrere i ens transmet misteri, especulació, curiositat, etc., elements que indubtablement sempre han atret els éssers humans.

Amb les imatges hi connectem abans de res amb la nostra part més emocional, sense saber massa l'explicació del perquè d'allò que tant ens agrada o atrau; en tot cas, els arguments racionals hi arriben sempre després.

No fa gaire em van regalar ***The suffering of light***, un recull dels darrers trenta anys de l'obra en color d'aquest autor, i totes i cadascuna de les 120 fotografies que conformen aquest llibre em semblen una meravella.

Es tracta d'un llibre voluminós, el qual pot fer que a vegades sigui un pèl incòmode de traginar; per altra banda, s'agraeix que les imatges siguin grans perquè s'aprecien millor els detalls i es guanya en impacte visual.

A les dobles pàgines d'aquest llibre hi trobem habitualment una sola imatge a la banda dreta, quedant la pàgina de l'esquerra buida, la qual cosa fa que ens puguem centrar a analitzar en detall la complexitat de moltes de les imatges. Però sovint també hi trobarem una imatge a cada banda, i quan això succeeix és molt interessant percebre el diàleg visual que intencionadament s'estableix entre elles.

El títol del llibre ve d'una cita de Goethe: "*Colors are the deeds and the suffering of light*" ("Els colors són els actes i el patiment de la llum"). Goethe sostenia que els colors sorgien de la tensió entre la llum i la foscor.

Precisament d'això mateix és del que va aquest llibre; no va d'un lloc o d'un tema concrets, sinó d'una manera d'entendre, percebre i plasmar la llum.

Any de publicació: 2011
Nombre de pàgines: 203
Dimensions: 33,50 x 31,00 cm
Portada: Tapa dura
Llengua: Anglès
Preu: 41 €
On trobar-lo: plataformes digitals

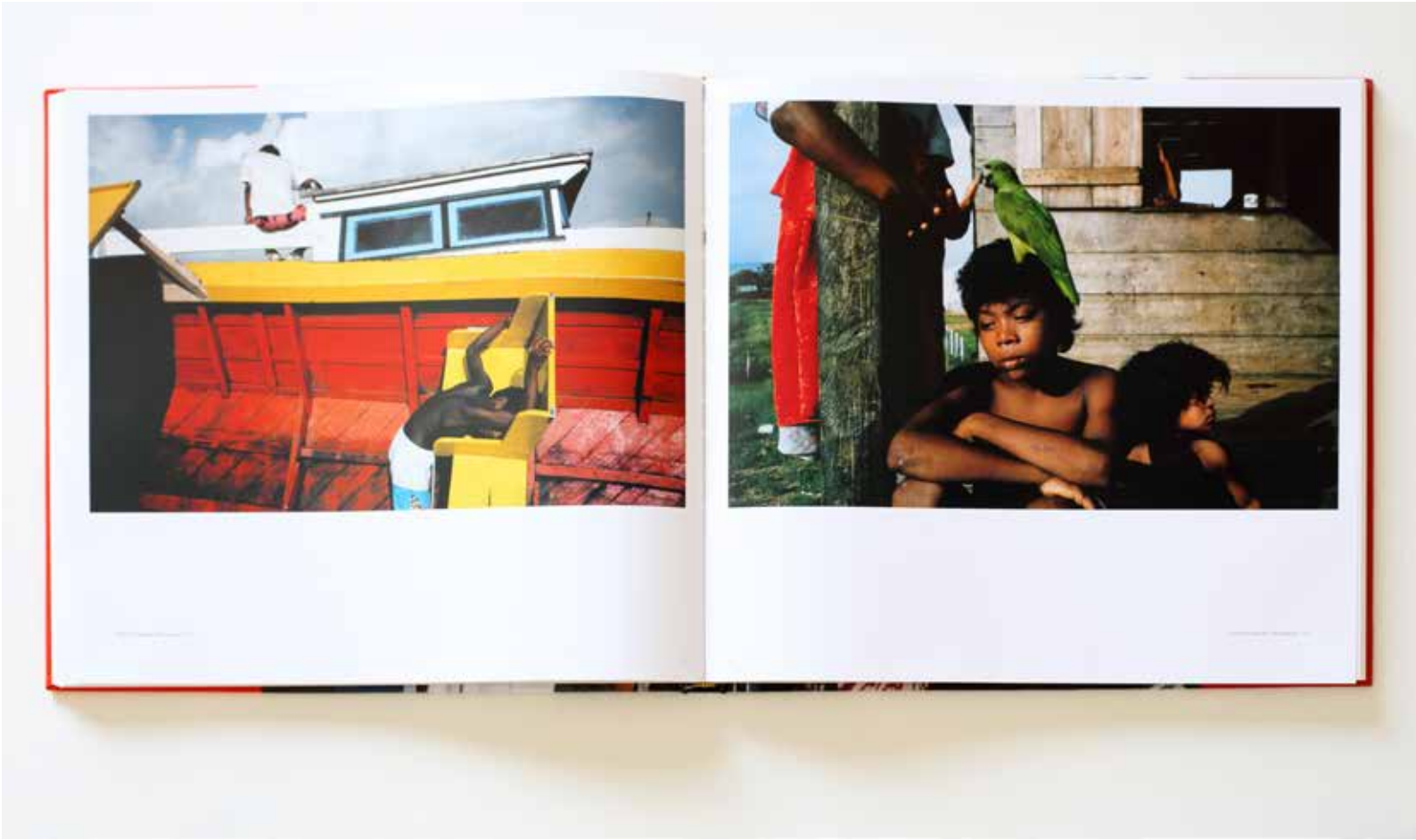

Sobre l'autor
Nascut a San Francisco (EUA) el 1952, Alex Webb és considerat un dels fotògrafs documentalistes més influents de les últimes dècades. Webb ha aconseguit un enorme prestigi amb el seu domini de la llum i el color, documentant diferents racons del món amb imatges complexes, plenes de vida, on es palpa la tensió, superposada en diferents capes. Capaç de capturar una realitat complexa, amb escenes plenes d'elements, però sempre allunyada del caos, amb una harmonia única.

Va començar fotografiant en blanc i negre, però fou a l'arribar a Haití quan va comprovar que allà les seves imatges perdien quelcom important al descartar la immensa paleta de colors d'aquell país. Des d'aquell moment, la seva obra va fer un gir important i es va acabar convertint en un dels grans estendards de la fotografia documental a color, amb un estil propi molt marcat.

Influent com pocs, imitat per molts i admirat, especialment per documentalistes i fotògrafs de carrer. És precisament el carrer el seu escenari habitual, on ha dut a terme la seva carrera fulgurant que va començar a l'adolescència i que, brillantment, el va portar, gràcies al seu talent, a formar part de l'Agència Magnum i documentar com ningú ho havia fet.

Pàgina web: https://www.webbnorriswebb.co/
Instagram: https://www.instagram.com/webb_norriswebb/
Videopost amb una anàlisi exhaustiva del fotollibre realitzat per **Leire Etxazarra**, autora del blog ***Cartier Bresson no es un reloj***: https://youtu.be/3x5Xt7_WEYs

Us vull ensenyar aquesta foto (pàgina 61)
Vols que publiquem la teva foto?
Fes-nos-la arribar, juntament amb un breu escrit.

Ens pot ser útil

Joan Coll

Apunts sobre qualsevol aspecte del món de la fotografia que poden resultar d'interès

Buscant eines

Sempre m'ha agradat la informàtica. Tant al món laboral o com a hobby. Mai no he parat de buscar programes, no sols de fotografia. També de comptabilitat, organització. De fer webs, blogs, i així un llarg etcètera.

Cada cop els ordinadors portàtils tenen menys espai, i això és lògic. Ens acostem al núvol. L'ordinador acabarà sent només una interfície, ho estem veient en els grans. Han trobat la manera d'atrapar-nos. Ens proposen una quota mensual i podem accedir a tots els recursos. Però si anem sumant quotes, al final arriba la ruïna. Per aquest motiu i de la mateixa manera que feia amb els programes instal·lats, busco eines en línia que no siguin de pagament i tinguin prou entitat, per, com a mínim, fer les tasques bàsiques que necessito; en aquest cas, retocar fotografies.

Podria posar un llistat de programari, però seria inadequat i m'agafaríeu mania. Si no és que ja me'n teniu.

Us proposo http://www.photopea.com. El nom és lleig, ja ho sé. Però de totes les opcions que he provat és la més completa. A l'obrir-lo ja ens proposa una sèrie de grandàries estàndard per a YouTube, Facebook, Instagram, etc., o a escollir lliurement. Quan hi entrem ens trobarem amb una interfície quasi calcada al Photoshop. No cal donar-se d'alta. L'únic inconvenient, si se li pot dir així, són els anuncis que van sortint a la dreta.

Photopea és un editor orientat a l'ús professional, una alternativa a Photoshop i GIMP. Per això compta amb característiques com poder treballar amb capes i màscares, maneres de fusió per combinar capes, seleccions, i ajustos com el to, la saturació, desenfocaments... Tot el que ofereixen els grans, al costat de la resta d'opcions bàsiques.

Hi ha una opció de pagament, que treu els anuncis i ens permet un historial per esborrar més ampli. A gust del consumidor.

Em sembla prou interessant per tenir-ho en compte. No està molt lluny el dia en què desapareixeran els programes per instal·lar. Cal anar preparant-se.

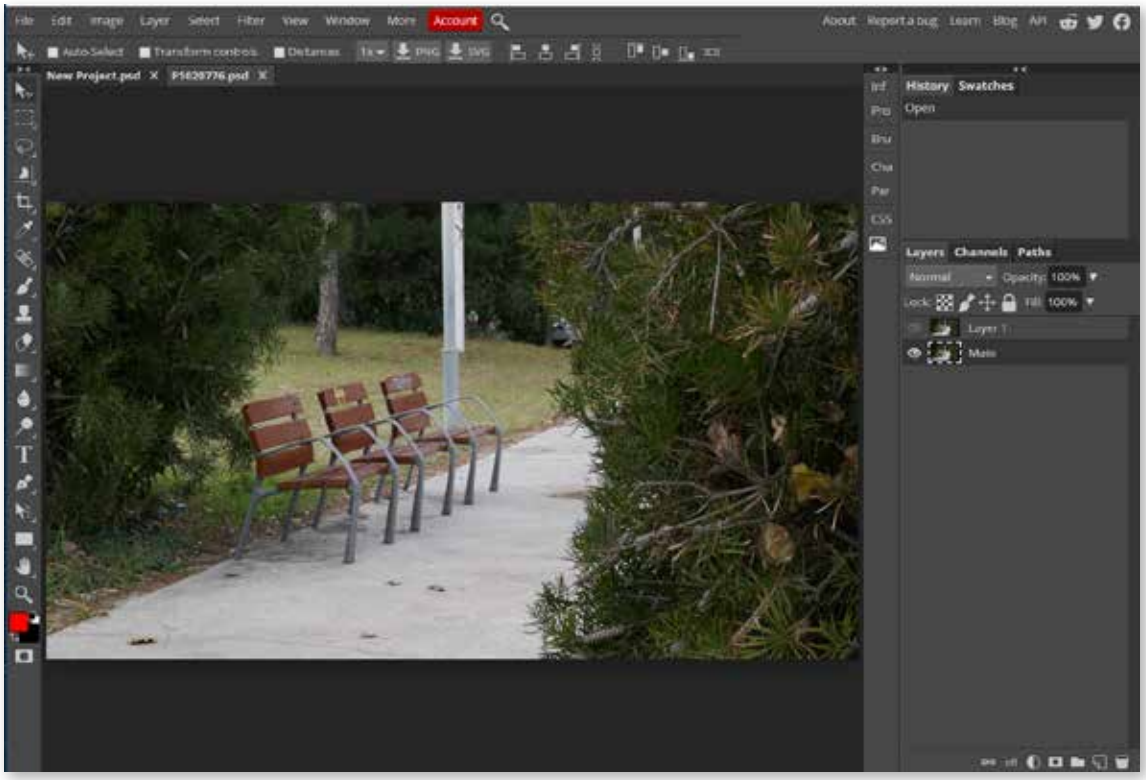

La interfície de Photopea ens recorda molt a la de Photoshop

Macrofotografia: El món vist amb ulls de formiga (I)

Juantxo Cueva i Xavier Modamio

Sèrie d'articles sobre macrofotografia

Una de les experiències més gratificants de la fotografia és la d'observar el nostre món des de perspectives completament diferents de les habituals. Moltes fotografies ens sorprenen gratament, ja que hem utilitzat punts de vista totalment "estranys": picats, contrapicats, càmera arran de terra, perspectives zenitals i nadir, etc. Un punt de vista totalment desconcertant és mirar el món des de la perspectiva dels éssers diminuts.

Com veuen les formigues el món que les envolta? O les mosques? I els cargols? Realment ens costa d'imaginar-nos-ho. En primer lloc, la seva perspectiva és molt diferent de la nostra: una formiga es pot ofegar en una sola gota d'aigua; una mosca pot quedar enredada en una tela d'aranya com les que ens molesten a la cara quan passegem pel bosc; una sabata pot ser el pitjor assassí d'un cargol... A més, els seus ulls són força diferents dels nostres: alguns estan compostos per centenars d'ocels; d'altres només capten la llum, sense poder apreciar clarament les formes, etc.

Les històries de ciència-ficció estan plenes de personatges que s'han encongit enormement i veuen el món des de la perspectiva d'aquests éssers diminuts. La imaginació permet arribar a situacions extremes, però la realitat n'està, malauradament, molt allunyada. La macrofotografia ens permet apropar-nos molt als objectes, tot fent-nos petits i observant el món com si fóssim de la mida d'una formiga.

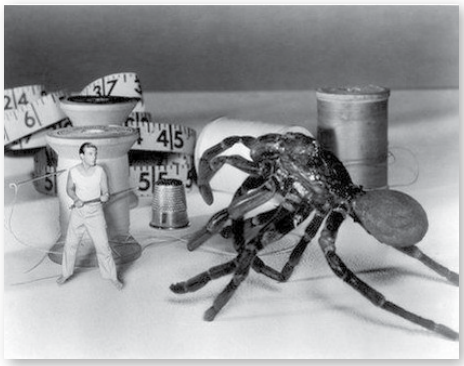

Evidentment, no podem copsar totes les sensacions que viuen els éssers diminuts, però sí que podem acostar-nos-hi i fer-nos una idea de com capten i entenen el món que els envolta. Quan fem un primeríssim pla d'una flor, introduint-nos dins seu, l'estem veient com si fóssim una formiga. El primer pla del cap enorme d'un pregadéu és tal com el veu la seva enamorada just abans de menjar-se'l.

Coses tan comunes com una clau, un bolígraf, una agulla, un tros de paper, una nou, etc., vistes des de la perspectiva d'una mosca no s'assemblen en res al que estem habituats, fins al punt que ens costa identificar-les.

Aquest és el primer d'una sèrie d'articles que anirem publicant en números successius, orientats a introduir-nos una mica en aquesta afició apassionant que es la macrofotografia.

El proper capítol portarà com a títol: "Com fer macrofotografia amb estris senzills, sense necessitat d'arruïnar-nos".

Demanem a aquelles persones que estiguin interessades a aprofundir una mica més en la macrofotografia, que ens ho facin saber a l'adreça fotoclubpoblenou@gmail.com

Gràcies.

Juantxo Cueva

Marc Servitje

Com recuperar el color d'una fotografia antiga de manera senzilla

De ben segur que algun cop, remenant calaixos o repassant antics àlbums, heu trobat algun tresor en forma de fotografia. Potser es tracta d'un retrat d'un familiar que ja no hi és, potser de l'únic record d'unes vacances passades o, qui sap, potser és la millor fotografia que heu fet mai.

També és molt possible que el pas del temps hagi malmès els colors de la imatge deixant-la esmorteïda i sense força; és una pena. I seguint amb els supòsits, és molt possible que no en conserveu els negatius i que, per tant, no tingueu la possibilitat de recuperar mínimament l'aspecte original del vostre tresor.

Us proposo recuperar parcialment els colors d'aquesta imatge amb uns senzills passos aptes per a tothom, tingui o no coneixements de postproducció.

Cal advertir que, com sempre, no hi ha només una manera de fer aquest procés; de fet, sé que n'hi ha d'altres, però aquest us sorprendrà per la seva rapidesa i senzillesa. Jo ho he fet utilitzant Adobe Photoshop, però es pot fer amb qualsevol programa que pugui treballar amb els tres canals RGB per separat, que dit així sembla molta cosa, però ja veureu que no té cap complicació. Fins i tot els més enemics del Photoshop ho trobaran facilíssim.

Original Retocada

- 1 -

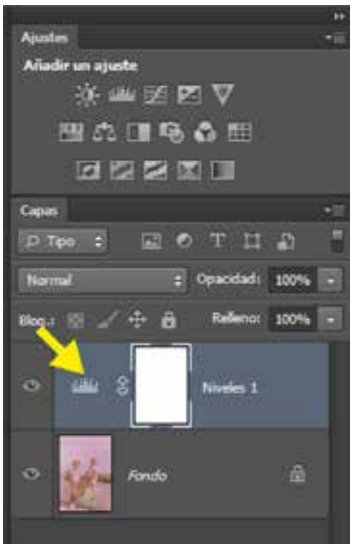

- 2 -

El primer pas és, necessàriament, digitalitzar la fotografia per tal de poder-la veure en pantalla, o sigui, escanejar-la.

Un cop obert el document obrirem **una capa d'*Ajustes de niveles* (1)**, que per defecte ens apareixerà al damunt de la capa on tenim la nostra fotografia **(2)**. Aquesta capa la podem obrir des de diferents llocs, clicant directament damunt de la icona **(1)**, o bé anant al menú superior i clicant ***Imagen/Ajustes/Niveles***. Tant si aneu per un costat com per l'altre, el resultat final que busquem serà el mateix, tot i que, per ser precisos, en la segona opció en realitat no estem obrint una *capa de ajuste*, sinó que directament estem aplicant l'ajust sobre la imatge. En aquesta segona opció perdem la possibilitat de desfer o rectificar els canvis fets fins aleshores. És el que s'anomena un procés destructiu.

- 3 -

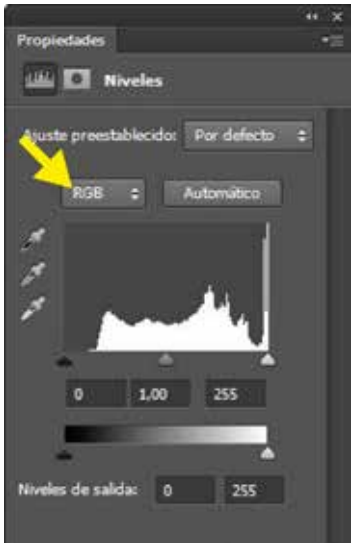

- 4 -

- 5 -

- 6 -

- 7 -

Al mateix temps que ens apareix la capa d'***Ajustes de niveles* (2)**, ens apareixerà també una finestra amb les ***Propiedades de la capa* (3)**. A partir d'aquest moment només treballarem amb aquesta finestra. Així doncs, anem al botó desplegable **RGB (4)** i cliquem la primera opció: ***Rojo* (5)**. En el gràfic hi tenim una representació del canal vermell, on podem veure que la informació està desplaçada cap a la dreta. Cal recordar que per cada fotografia veurem una gràfica diferent, està clar, però que en tot cas serà molt semblant.

Ara comença la feina divertida. Fixeu-vos en les dues línies discontínues de color groc que hi he posat al damunt: estan delimitant l'espai on hi ha informació del color **(6)**. En aquest punt es tracta de moure les fletxetes negra i blanca fins a les línies grogues discontínues, és a dir, fins a cada extrem de la muntanyeta de la gràfica **(7)**. No us preocupeu de si posem la fletxa exactament on comença i on acaba, de vegades és difícil ser precís.

Ja tenim un terç de la feina feta; només ens queda repetir aquests passos per a cadascun dels dos canals RGB restants, és a dir, tornem a anar al **botó desplegable RGB (4)** i triem l'opció ***Verde***. Ajustem les fletxes fins al límit de la muntanyeta de la gràfica, com hem fet anteriorment, i repetim els passos per a l'opció ***Azul***.

A mesura que anem bellugant les fletxetes veurem que la imatge va recuperant el color. Per últim, només cal anar jugant una mica amb les fletxes de cada canal RGB per deixar el color al nostre gust.

Què hem fet? Amb el temps els colors de les imatges es van desgastant i no ho fan tots per igual; per tant, podríem dir que els colors es desplacen cadascun de manera diferent. Amb els ajustos que hem realitzat hem aconseguit corregir aquests desplaçaments per tal que els tres canals tornin a tenir sentit tots tres junts. La imatge resultant després no tindrà tota la gamma cromàtica original, està clar, però estic segur que el resultat us haurà sorprès, tant pel resultat en si com per la senzillesa del seu procés.

Per a qui s'ho estigui preguntant, sí: els de la fotografia som el meu germà i jo.

Un indret on el vell esdevé bell

Reportatge conjunt

Ja han passat uns mesos d'ençà que **Jordi Mestrich, Paco Monforte, Marc Servitje i Josep Maria March** vàrem quedar un fred matí per emprendre el que seria un curt però intens viatge fotogràfic al Bages.

Al destí ens esperava un edifici abandonat, un indret d'aquells que et mostra que el pas del temps és indefugible, on el vell esdevé bell.

Van ser set hores sense parar ni per dinar (ni per a un cafè!), set hores de pujar i baixar escales, de gaudir, de jugar, de descobrir nous racons, de cercar la llum, de viure unes altres vides que no eren les nostres.

Ens hauria agradat presentar-vos un ampli recull fotogràfic en una sessió dels enyorats Viatges fotogràfics que celebràvem al Fotoclub. De moment no pot ser, així que us deixem un molt breu recull de les imatges obtingudes aquell dia i us convidem a veure'n més als webs dels autors.

Jordi Mestrich: La lluita per la llum
Paco Monforte: Fragments del passat
Marc Servitje: On hi havia vida
Josep Maria March: Un indret on el bell esdevé vell

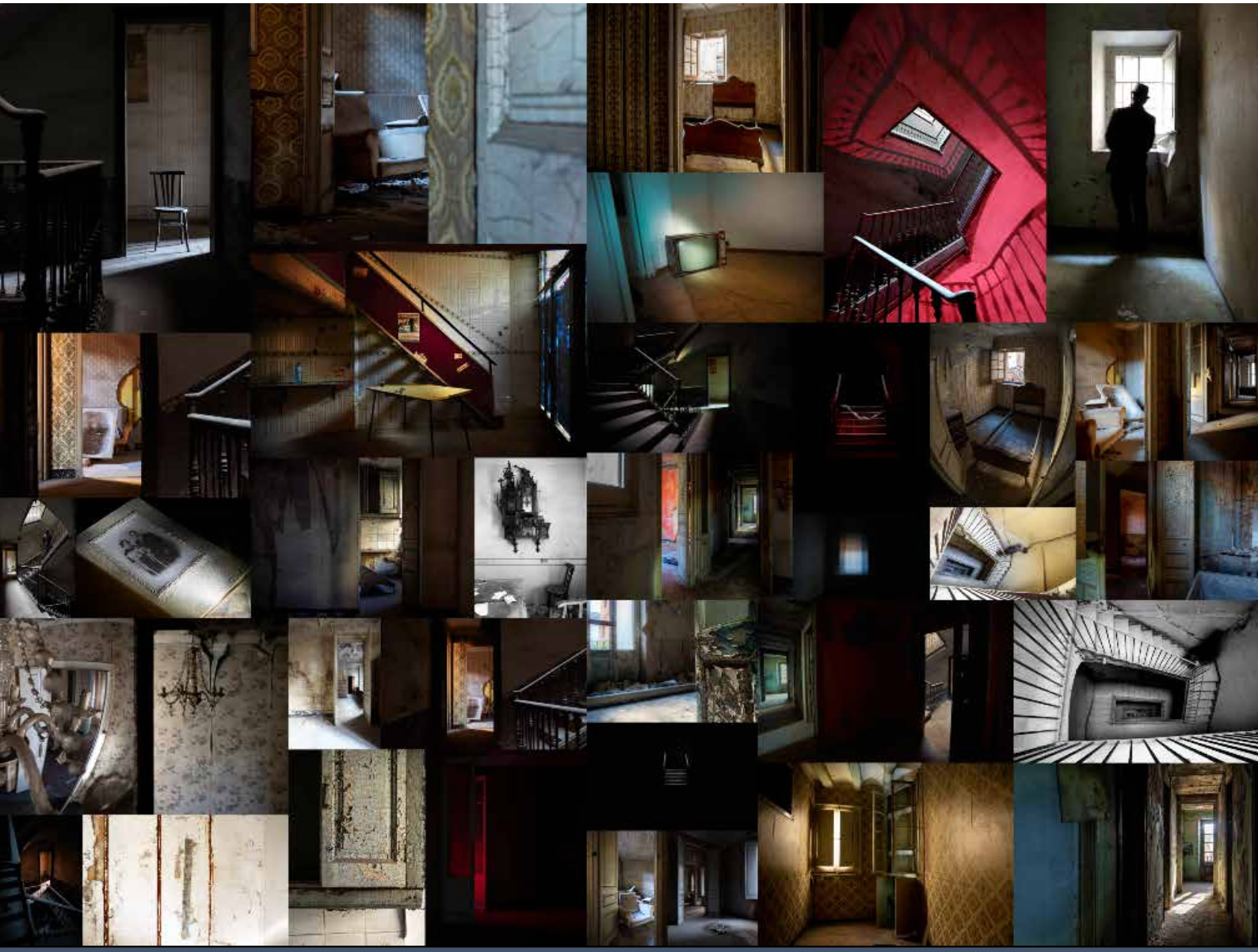

Un indret on el vell esdevé bell

Jordi Mestrich

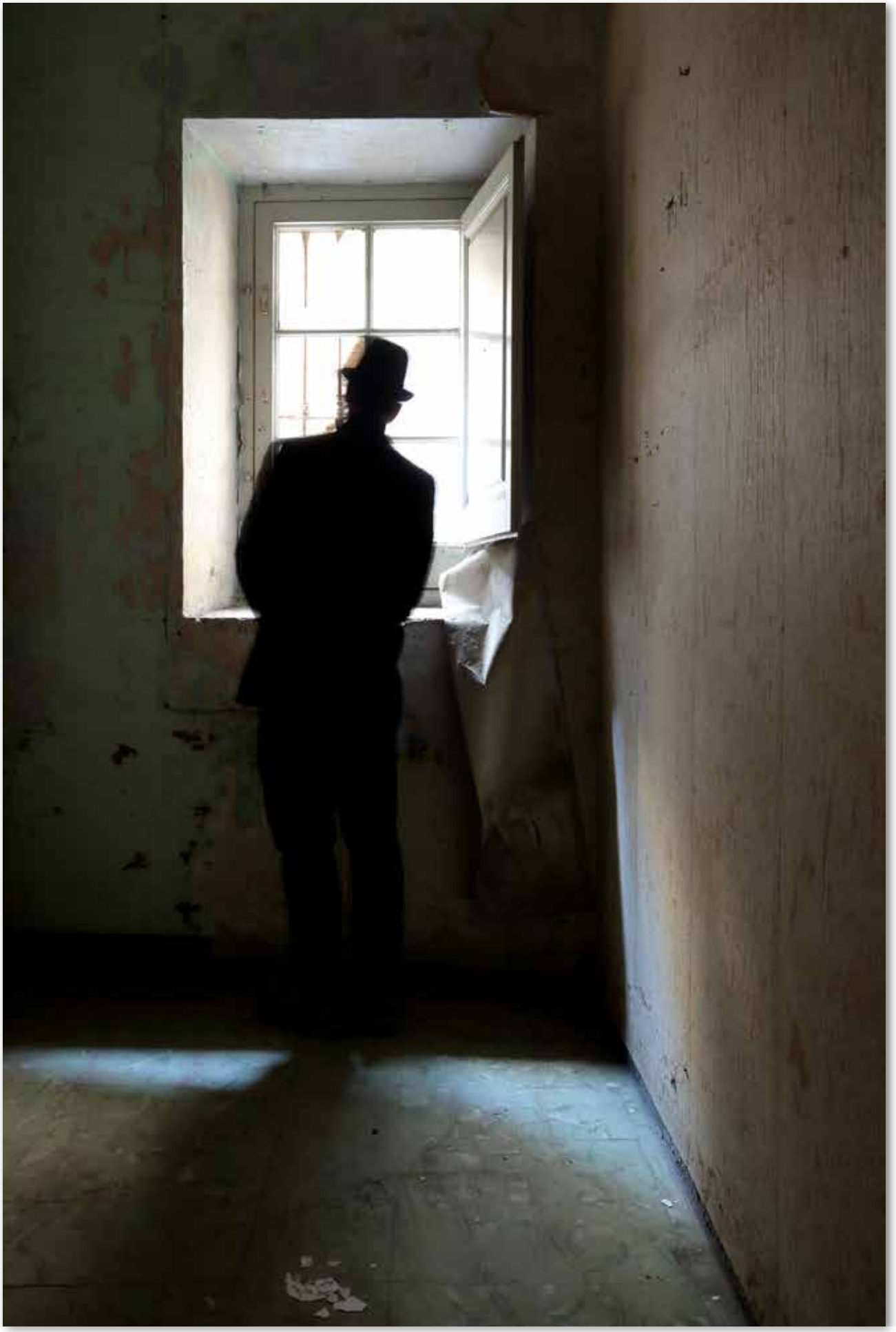

Un indret on el vell esdevé bell

Jordi Mestrich

Un indret on el vell esdevé bell

Jordi Mestrich

Un indret on el vell esdevé bell

Paco Monforte

Un indret on el vell esdevé bell

Paco Monforte

Un indret on el vell esdevé bell

Paco Monforte

Un indret on el vell esdevé bell

Marc Servitje

Un indret on el vell esdevé bell

Marc Servitje

Un indret on el vell esdevé bell

Marc Servitje

Un indret on el vell esdevé bell

Josep Maria March

Un indret on el vell esdevé bell

Josep Maria March

Un indret on el vell esdevé bell

Josep Maria March

Manoli Poveda

Us envio aquesta foto que vaig fer amb un iPhone 7 Plus. A l'octubre, en una sortida de les poques que vam poder fer l'any passat, vam parar a dormir en una casa preciosa a la Clé d'Escamps. Quan ja havíem de marxar i havíem recollit les bosses, vaig pujar a l'habitació per comprovar que no m'havia deixat res i quan vaig entrar em vaig trobar la foto... Em va semblar increïble que m'hagués passat per alt.

f/1.8, 1/33 s, ISO-32, 4 mm

La meva foto del 2020

Xavier Larrosa

Doncs l'he triat perquè em sembla una foto que em transmet molt moviment i els "models" (sobretot el protagonista) van sortir molt bé, tenint en compte la dificultat de fer la captura en aquell precís instant. El postprocessament va acabar d'ajudar a destacar el protagonista.

Adelina Bonet
Feta amb un iPhone XR f/1.8, ISO-1600, 4.25 mm

Malauradament, aquest any no he fet gaires fotos, però he triat aquesta perquè el joc de llums del *mapping* que projecten sobre les xemeneies del terrat de La Pedrera li donen un realisme que, en contrast amb les altres formes i ombres, constitueix un univers aliè a la ciutat que es troba a peu de carrer.

Felip Dídac

Defineixo la meva foto com ètnica, on la natura dona fruit a l'enigma d'uns ulls que miren sense descobrir els seus pensaments.

La nitidesa i bon enfocament magnifiquen el resultat.

Sania Jelic

Esta es la foto de mi madre, de 93 años, el día que ingresaba en la residencia. Entretanto, ha tenido COVID y ha sobrevivido: ahí sigue. Superviviente, donde las haya.

Agradecida por haberla tenido como madre y modelo.

Judith Aranich

Sempre recordarem el 2020 com l'any de la pandèmia. Un any que ens ha marcat, que ha provocat, en més o menys mesura, canvis en les nostres vides. Un any que, de retruc, també ens ha permès descobrir una Barcelona inèdita i desconeguda.

És per això que he triat aquesta imatge del Park Güell, indret que vaig visitar un diumenge del passat mes de juny, al matí. El parc, símbol del Modernisme i un dels atractius turístics més rellevants de la ciutat, es mostrava davant els meus ulls pràcticament desert. Només els pocs corredors que s'hi exercitaven a aquella hora, algun passejant amb el seu gos, un fotògraf matiner...

A l'anomenada plaça de la Natura, l'esplanada que cobreix la Sala Hipòstila i des d'on es poden apreciar privilegiades vistes de l'urbs, ningú als acolorits bancs ondulats, habitualment plens a vessar de turistes. Ningú? No exactament... Un gat s'hi passejava, sigil·lós, amb elegant parsimònia, fins que va decidir asseure's sobre el trencadís, sabent-se amo del territori, potser –com jo– sorprès per aquella calma inusitada i inversemblant.

21/06/2020 – f/7.1, 1/200 s, ISO-100, 63 mm

Ana Isabel Moral

He escogido esta foto porque disfruté mucho esa tarde de fotos. En un principio la idea era hacer fotos en la hora azul, con la luna llena sobre Barcelona, pero cuando me giré, vi el sol al otro lado… y gustó el efecto contraluz. Además es mi sobrina, una persona muy especial para mí, y lo pasamos muy muy bien. Salieron muchas fotos bonitas, y esta no sé si es la más bonita de la tarde, pero sí la menos esperada.

La meva foto del 2020

Pere Pi

Bé, probablement no serà la millor foto del 2020, però uns mesos després vaig esbrinar que la NASA va referenciar una foto com aquesta com un efecte òptic molt interessant del sol a l'albada; en diuen efecte omega i es crea per la llum solar refractada a través de l'aire calent, just damunt de l'aigua.

Tenint en compte que la vaig fer a pols, doncs estic bastant satisfet de com em va quedar. La vaig fer cap a les set del matí a la platja de la Nova Mar Bella.

Us vull ensenyar aquesta foto

Tomás Maté

Espai per ensenyar-nos i comentar la teva foto

La fotografía está tomada desde la terraza de casa, situada a unos 12 km tierra adentro.

He utilizado trípode y cámara Panasonic Lumix DMC-FZ2000 con un teleobjetivo incorporado de 24-480 mm que dispone de un sensor de 1".

Fotografiar las tres chimeneas de la antigua FECSA tiene un carácter simbólico por lo que representa refiriéndose al *skyline* de la costa y por ser un punto de referencia para la navegación marítima y aérea, pues a pesar del desmantelamiento de las centrales, ya solo queda en pie la estructura de hormigón con su correspondiente iluminación de emergencia exigida por aviación civil y cuya visión nocturna sugiere una puesta en escena curiosa y atractiva.

La foto se compone de dos tomas, pues en ese momento la luna estaba muy brillante; pasado un cierto tiempo se apreciaba mejor la textura de sus sombras y efectué tomas solamente de la luna.

Trabajando con el programa de edición, utilizo una luna tomada aparte y la suplanto encima de la original de la toma principal.

La situación en primera línea de mar beneficia el fondo oscuro y uniforme de la escena.

Procedo en edición a eliminar ciertas iluminaciones y entorno urbano, dando prioridad a las chimeneas.

El aspecto luminoso de la luna queda un tanto disimulado por las nubes.

Como observarán, la iluminación es blanca, siendo en la realidad roja; quiero entender que al variar la resolución se ha producido este efecto.

Datos: f/5.6, 5 s, 240 mm

La sensación que me produce al ver el resultado obtenido es de estar dentro de un escenario teatral nocturno y mágico por la presencia de la luna sobresaliendo entre las nubes, y me obliga a presentarla al concurso.

35 dies en 35 mm (III)

35/35 va ser un joc, un repte, un experiment fotogràfic en què alguns varen reviure temps passats i d'altres varen descobrir noves sensacions. Durant 35 dies, els participants varen realitzar fotografies en pel·lícula de 35 mm. Us en mostrem els resultats.

Maite Mariano
Càmera: Kodak Retinette 1B
Objectiu: 2.8/45 mm
Pel·lícula: Kodak 200 (caducada)
Laboratori: Fotoprix

Comentari:
"Era la càmera del meu pare, jo no l'havia usat mai abans. El fet de no veure el que fotografies crea molta expectació al recollir-les a la botiga. Vaig recordar aquesta sensació de quan tornaves d'un viatge i anaves a recollir 6 rodets de 36 pensant a veure què haurà sortit...!"

José Manuel Escrig

Càmera: Nikon F60
Objectiu: Nikkor 35-70
Pel·lícula: Kodak Portra 160
Laboratori: Revelab

Comentari:
"Volver de nuevo a la fotografía sorpresa: hasta que no revelas no sabes exactamente qué ha salido... A mi parecer, esa es la esencia de la fotografía. Tener una idea de lo que quieres y ver si eres capaz de conseguirlo."

Juantxo Cueva

Càmera: Nikon F4
Objectiu: 14-24mm 2.8, 24-70mm 2.8, 50mm 1.2
Pel·lícula: Kodak 200ASA
Laboratori: -

Comentari:
"Ha sido... divertido pensar que no podía tirar todas las fotos del mundo."

DELIVERY
TAKE AWAY
DELIVERY
Ceviche
Tacos
Lechona
ANORMAL
LATIN FOOD
ANORMALFOOD.COM

Lluís Maluenda

Càmera: Práctica LTL3
Objectiu: Pentacon 50mm, 1.8
Pel·lícula: Kodak 400 ASA
Laboratori: Revelab

Comentari:
"No recordava els nervis de patir per saber com sortirien les fotos, a l'estar acostumat a veure-les al moment."

Miguel Martínez

Càmera: Nikon F80
Objectiu: Nikkor zoom 35/135 3.5/5.6
Pel·lícula: Prixcolor 100 (al calaix de l'oblit des de 2001)
Laboratori: Revelab

Comentari:
"Ha estat interessant reviure temps passats. Després de solucionar les dificultats de posada a punt de l'equip (feia molt de temps que no havia estat actiu), la diferencia més xocant ha estat repensar amb més calma i a l'avançada la foto que volia fer, posar el fre al tic de disparar immediatament, mantenir un control envers les diferents fotos que es podrien fer, i distribuir la quantitat de fotos del rodet en funció del recorregut que havia planificat, tal com fèiem en èpoques passades.
La col·laboració del laboratori, la pressió per acomplir els terminis acordats i la qualitat del producte han estat una altra variable a recordar, que sempre ens suposava una inquietud afegida, però ha estat impagable reviure la màgia de la descoberta ajornada de les fotos, un dels punts més significatius d'una manera de treballar en fotografia que ha desaparegut.
Potser caldria mantenir una part d'aquest esperit pacient i reflexiu dins del vertigen del nostre món digital …"

Miguel Martínez

Xavier Larrosa

Càmera: Werlisa 2000 Color
Objectiu: Certex Boltar de 3 lents blaves 2.8 45 mm. Diafragma iris 2.8-16
Pel·lícula: B/N Ilford HP5 400
Laboratori: Revelab

Comentari:
"Una experiència molt positiva; tot i que em va costar molt fer les 36 fotos, vaig decidir fer doble experiència i fer les fotos en B/N també i em va costar canviar el xip.
No vaig tenir en compte que a la meva càmera varia molt el que veus pel visor del que surt a l'objectiu i a l'hora d'enquadrar he trobat edificis tallats. Per a la propera vegada espero millorar això."

Mer
de Pob

Les galeries dels socis i col·laboradors

Tens presència, relacionada amb la fotografia, a la xarxa? Envia'ns les dades que vulguis i ho publicarem

Fotògraf/a	Flickr	Instagram	Blog/Web	Facebook	Twitter
Albert Menezo					
Alexander Mengual					
Emma March					
Esteve Gómez					
Joan Coll					
Jordi Casademont					
Jordi Mestrich					
Josep Cifre					
Josep Maria March					
Judith Aranich					
Manel Garcia					
Marc Servitje					
Mònica Lop					
Paco Monforte					
Pere Pi					
Xavier Larrosa					
Xavier Modamio					

El Concurs del Fotoclub

Accepta el repte i participa-hi

38a. edició convocada, tema

Elements repetitius

Tota la informació a
www.fotoclubpoblenou.cat

Han fet possible aquest número

Adelina Bonet
Albert Menezo
Alicia González
Ana Isabel Mora
Àngel Baiges
Àngel Muñoz
Eduard Farriols
Emma March
Esteve Gómez
Felip Dídac
Inés Sánchez
Irene Julve
Joan Buch
Joan Coll
Joan Masats
Jordi Casademont
Jordi Mestrich
José Manuel Escrig
José Sánchez
Josep Cifre
Josep M. March
Juantxo Cueva
Judith Aranich
Klaudia Mandl
Lluis Maluenda
Maite Mariano
Manel Garcia
Manoli Poveda
Marc Servitje
Martí Parés
Miguel Martínez
Mònica Lop
Neus Sánchez
Paco Monforte
Pere Clarós
Pere Pi
Rut Terol
Sania Jelic
Stephan Mandl
Tino Soriano
Tomás Maté
Víctor Casanovas
Xavier Larrosa
Xavier Modamio

Gràcies!

donec.perficiam.foto@gmail.com

Donec perficiam representa la idea que, malgrat les contrarietats i les derrotes, mai no es rendirem, sinó que persistirem en la lluita "fins a reeixir", és a dir, fins a aconseguir la victòria, la foto perfecta.